

ספר מי השילוח - פרשת בא

קדש לי כל בכור כו' באדם ובבהמה, ענין אדם מורה על החכמה ומחשבה שבמוח כי זה הוא עיקר צורת האדם, ובהמה היינו כח המעשה, והנה הש"י צוה לקדש ולצרף שתיהן המעשה והמחשבה, ואז יהיה צורת האדם בשלימות מבורר ברצון הש"י, וע"ז נאמר אדם ובהמה תושיע ה'. כי אדם הוא המחשבה, ובהמה רומז על המעשה, והנה מרע"ה הוא ה"י חכמות כל ישראל וכל כחו ה"י בזה היינו המוח והמחשבה להיות הש"י נגדו תמיד, וע"כ כל התורה מדברת העיקר במעשים לפועל היינו שגם המעשה יהי' כך מזוכך כהמחשבה ולזה עשה מר"ה המשכן, כי מקומו היה בצורת אדם בעומק הלב והמשכן ה"י יכול להתפרק ולהנשא למקום אחר. וחכמת שהע"ה ה"י במעשים ע"כ בנה בית הבחירה במקום קבוע, וספר משלי שעשה מדבר עיקר בישרת הלב והמחשבה שיכוננו:

קדש לי כל בכור כו' ויאמר משה זכור כו'. ולא יאכל חמץ, באור הענין למה אמר משה לישראל תחילה פרשת מצות קודם פ' בכור שציוה לו הקב"ה לאמור להם הפרשה הזאת כדי להיות ברור ונקי מתאות, כי בהטיפה של בכור התגברות התאוה שולטת, וזה ענין קדש לי כל בכור אך מרע"ה ידע כי אין באפשרות להשמר מתאוה הזאת, רק אם יהיה האדם תחילה בהיר ונקי מתאות אכילה, שאם האדם נקי בקבלותיו אז גם השפעותיו מבוררים, כי הצוואר המקבל מכוון נגד ברית המעור, על זאת הכוונה אמר להם תחילה פרשת מצה קודם פרשת בכור:

שמות פרק כט

(לח) וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תָּמִיד: (לט) אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָּיִם: (מ) וְעֶשְׂרֵן סֹלֶת בָּלוּל בְּשֶׁמֶן קְתִיב רֶבַע הַהֵיךְ וְנִסְךְ רֶבַעִית הַהֵיךְ יַיִן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד: (מא) וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וְכִנְסָקָה תַעֲשֶׂה לָּהּ לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לִיקְנֹק: (מב) עֲלֹת תָּמִיד לְדֹרֹתֵיכֶם פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי יְקִנֹּק אֲשֶׁר אֲנֹעֵד לָכֶם שְׁמָה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: (מג) וְנִעְדָתִי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי: (מד) וְקִדְשָׁתִי אֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת אֹהֶרֶן וְאֶת בְּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי:

רש"י

(מ) **ועשרון סולת** - עשירית האיפה, ארבעים ושלוש ביצים וחומש ביצה: **בשמן קתיב** - לא לחובה נאמר קתיב אלא להכשיר, לפי שנאמר (לעיל כז כ) קתיב למאור, ומשמע למאור ולא למנחות, יכול לפסלו למנחות, תלמוד לומר כאן קתיב, ולא נאמר (שמות כז כ) קתיב למאור אלא למעט מנחות שאין צריך קתיב, שאף הטחון בריחים כשר בהן: **רבע ההין** - שלשה לוגין: **ונסך** - לספלים, כמו ששינוי במסכת סוכה (מח א) שני ספלים של כסף היו בראש המזבח, ומנוקבים כמין שני חוטמין דקים, נותן היין לתוכו והוא מקלח ויוצא דרך החוטם ונופל על גג המזבח, ומשם יורד לשיתין במזבח בית עולמים, ובמזבח הנחשת יורד מן המזבח לארץ: (מא) **לריח ניחוח** - על המנחה נאמר, שמנחת נסכים כולה כליל, וסדר הקרבתן האיברים בתחלה ואחר כך המנחה, שנאמר (ויקרא כג לז) עולה ומנחה: (מב) **תמיד** - מיום אל יום, ולא יפסיק יום בינתיים: **אשר אועד לכם** - כשאקבע מועד לדבר אליך שם אקבענו לבא. ויש מרבותינו למדים מכאן, שמעל מזבח הנחשת היה הקב"ה מדבר עם משה משהוקם המשכן, ויש אומרים מעל הכפרת, כמו שנאמר (שמות כה כב) ודברתי אתך מעל הכפורת, ואשר אועד לכם האמור כאן אינו אמור על המזבח, אלא על אהל מועד הנזכר במקרא: (מג) **ונועדתי שמה** - אתועד עמם בדבור, כמלך הקובע מקום מועד לדבר עם עבדיו שם: **ונקדש** - המשכן: **בכבודי** - שתשרה שכינתי בו. ומדרש אגדה אל תקרי בכבודי, אלא [בכבודי], במכובדים שלי, כאן רמז לו מיתת בני אהרן ביום הקמתו, וזהו שאמר משה (ויקרא י ג) הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי אקדש, והיכן דבר, ונקדש בכבודי: